

22. טעם כעיקר

1. חולין צח: "רבא אמר לא נצרכא" עד צט. "רבינא אמר"

רבא אמר: לא נצרכא אלא לטעם כעיקר, דבקדשים אסור, קא משמע לן דהכא שרי וליגמר מיניה! גלי רחמנא גבי חטאת כל אשר יגע בבשרה יקדש, להיות כמוה, שאם פסולה - תפסל, ואם כשרה - תאכל כחמור שבה; ומאי חזית דגמרינן מהאיך, ליגמר מהאי! חדוש הוא, ומחדוש לא גמרינן; אי הכי, למאה וששים נמי לא ליגמר! אטו אנן לקולא קא גמרינן? לחומרא קא גמרינן, דמדאורייתא - ברובא בטיל

2. חולין קח. "אמר אביי טעמו" עד "אמר רב כיון"

אמר אביי: טעמו ולא ממשו בעלמא - דאורייתא, דאי סלקא דעתך דרבנן, מבשר בחלב מאי טעמא לא גמרינן - דחדוש הוא, אי חדוש הוא, אף על גב דליכא נותן טעם נמי! אמר ליה רבא: דרך בשול אסרה תורה

3. פסחים מג: "אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן" עד "וזהירי אמר"

אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן: כל איסורין שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור, חוץ מאיסורי נזיר, שהרי אמרה תורה משרת

4. פסחים מד. "והאי משרת להכי הוא דאתא" עד מד: "א"ל רב אחא"

והאי משרת להכי הוא דאתא? האי מיבעי ליה לכדתניא: משרת ליתן טעם כעיקר. שאם שרה ענבים במים ויש בהן טעם יין - חייב. מכאן אתה דן לכל התורה כולה: ומה נזיר שאין איסורו עולם, ואין איסורו הנאה, ויש היתר לאיסורו - עשה בו טעם כעיקר. כלאים, שאיסורו איסור עולם, ואיסורו הנאה, ואין היתר לאיסורו - אינו דין שיעשה טעם כעיקר. והוא הדין לערלה בשתים. - הא מני - רבנן היא, ורבי יוחנן דאמר כרבי עקיבא. - הי רבי עקיבא? אילימא רבי עקיבא דמתניתין, דתנן: רבי עקיבא אומר, נזיר ששרה פתו ביין, ויש בו לצרף כדי כזית - חייב. - וממאי דמפת ומיין? דילמא מיין לחודיה. וכי תימא: מיין לחודיה מאי למימרא - הא קא משמע לן: דאף על גב דתערובת. אלא רבי עקיבא דברייתא. דתניא, רבי עקיבא אומר: נזיר ששרה פתו ביין, ואכל כזית מפת ומיין - חייב. - ורבי עקיבא, טעם כעיקר מנא ליה? - יליף מבשר בחלב. לאו טעמא בעלמא הוא ואסור - הכא נמי, לא שנא. - ורבנן: מבשר בחלב לא גמרינן, דחידוש הוא. - ומאי חידוש? אילימא דהאי לחודיה והאי לחודיה שרי, ובהדי הדדי אסור - כלאים נמי, האי לחודיה והאי לחודיה שרי, ובהדי אסור! - אלא: דאי תרו ליה כולי יומא בחלבא - שרי, בשיל ליה בשולי - אסור. - ורבי עקיבא נמי, בשר בחלב ודאי חידוש הוא! - אלא: יליף מגיעולי נכרים, גיעולי נכרים לאו טעמא בעלמא הוא - ואסור, הכא נמי - לא שנא. - ורבנן: גיעולי נכרים נמי חידוש הוא, דהא כל נותן טעם לפגם מותר, דגמרינן מנבילה - והכא אסור. - ורבי עקיבא - כדרב חייא בריה דרב הונא, דאמר לא אסרה תורה אלא בקדירה בת יומא, הלכך לאו נותן טעם לפגם הוא. ורבנן: קדירה בת יומא נמי לא אפשר דלא פגמה פורתא

5. תוס' פסחים מד: ד"ה ורבנן

ורבנן קדירה בת יומא נמי אי אפשר דלא פגמה פורתא - ואפ"ה אסר הכתוב אם כן ליכא לאיפלוגי בין בת יומא לשאין בת יומא וכולהו אסורים ור"ע סבר קדירה בת יומא לא פגמה כלל אבל שאין בת יומא דפגמא שרי דנ"ט לפגם מותר דגמר מנבילה וה"נ סבר ר"ש בפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף סז:): ור"מ פליג עליה התם וסבר נ"ט לפגם אסור דגמר מגיעולי נכרים דאסר הכתוב אף על גב דנ"ט לפגם הוא דאפילו קדירה בת יומא אי אפשר דלא פגמה פורתא וגיעולי נכרים לאו חידוש הוא ומה שהתיר הכתוב נבילה מוקי לה בסרוח מעיקרא ולרבי מאיר מצי למילף נמי מגיעולי נכרים לטעם כעיקר כיון דלאו חידוש הוא ואיכא השתא שלש מחלוקות בדבר

6. רש"י חולין צח: ד"ה לטעם כעיקר

לטעם כעיקר - נותן טעם קים לן דאסור בקדשים כעיקר ממשו של איסור ולהא מילתא קתני זהו למעוטי שאר קדשים אבל חולין שפיר גמרינן מיניה למאה וששים דהא קים לן מאחרי רבים להטות דבטלי ברובא וילפינן מהכא להחמיר דלא ליבטיל אלא במאה ורבא לית ליה טעם כעיקר בחולין כדמפרש ואזיל מדאורייתא ברובא בטיל אלא מדרבנן והכי נמי שמעינן ליה לר' יוחנן במסכת ע"ז (דף סז) כל שטעמו ולא ממשו אין לוקין עליו והא דילפינן ליה בפסחים (דף מד) מנזיר ומשרת ליתן טעם כעיקר סבירא להו אמוראי בתראי דאסמכתא בעלמא הוא ולא מילף הוא דהוה להו נזיר וגיעולי עובדי כוכבים ב' כתובין הבאין כאחד אי נמי גיעולי עובדי כוכבים חדוש הוא כדאמרינן התם ומשרת להיתר מצטרף לאיסור

7. ע"ז סז. "אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן" עד סז: "ואם ריבה"

אמר ר' אבהו אמר רבי יוחנן: כל שטעמו וממשו - אסור (לוקין) + מסורת הש"ס: [ולוקין] + עליו, וזהו כזית בכדי אכילת פרס טעמו ולא ממשו - אסור ואין לוקין עליו

8. תוס' חולין צח: ד"ה רבא מתחילת התוס' עד "והרב רבי יוסף"

רבא אמר לא נצרכא אלא לטעם כעיקר דבקדשים אסור - פירש בקונטרס דזהו למעוטי שאר קדשים אבל חולין שפיר ילפינן מיניה למאה וששים דמדאורייתא בטלי ברוב וילפינן מהכא להחמיר דלא ליבטיל אלא במאה וששים משמע דר"ל דטעם כעיקר דקאמר לאו לטעם גמור הוא דהא בטיל במאה וששים אלא טעם כל דהו קאמר וגם צ"ל דכה"ג אסור בקדשים ואף על גב דלא הוי אלא משהו וכי פריך וליגמר מיניה היינו דלישתרו אף בשר קדשים בק' וס' כזרוע בשלה והשתא תימה כיון דהכא לא איירי בטעם גמור אלא בכל שהוא מי דחקו לפרש דרבא אית ליה טעם כעיקר בחולין לאו דאורייתא כיון דהכא לא איירי בטעם גמור אלא בכל שהוא כדפרישית ועוד תימה דעל כרחיך אין כל שהוא אסור בקדשים דלא אסר במשהו אלא עולין דוקא לרבנן ומין במינו לר' יהודה כדאמרינן בהדיא בהקומץ רבה (מנחות דף כב. כג.) וכן בפ' התערובת (זבחים עה.). אמר ר"ל הפגול והנותר והטמא שבללן זה בזה ואכלן פטור וקאמר שמע מינה נותן טעם ברוב לאו דאורייתא אלמא משמע דאפילו כדי נתינת טעם לא אסר במינו וזרוע בשלה וחטאת דשמעתין במינו עסקינן ועוד אמר בהקומץ רבה (מנחות דף כג.): שתי מנחות שנקמצו ונתערבו דבטל ברוב לרבנן דאמרי מין במינו בטיל אלמא אין כל שהוא אסור בקדשים וכן בכמה דוכתין ונראה לפרש דהכא איירי בטעם גמור דבקדשים אסור מקרא דחטאת והוא הדין דבחולין אסור מקרא דמשרת אלא נקט קדשים משום דבזרוע בשלה דהוי קדשים קאי והכא שרי דפעמים שהזרוע ומקצת מן האיל היו חוץ לרוטב ונותן הזרוע טעם במה שחוץ וזימנין נמי שיש משמנונית הזרוע הרבה על אותו מקצת עד שלא יהא רוב באותו מקצת לבטלו ובכל ענין שיבשל התיר הכתוב ורבא לא פליג אר' יוחנן דמשרת אתא לטעם כעיקר ודרשה גמורה היא ולא אסמכתא דמדר"ע נשמע לרבנן דדריש לה להיתר מצטרף לאיסור דלקי והוא הדין דלרבנן דמוקי לה לטעם כעיקר נמי לקי והא דאמר אב"י בפרק כל הבשר (לקמן דף קה.) ש"מ טעמו ולא ממשו בעלמא דאורייתא דאי דרבנן מבשר בחלב מאי טעמא לא גמרינן להו דחדוש הוא אי חדוש הוא אף על גב דליכא נותן טעם נמי אמר לך רבא דרך בישול אסרה תורה פירוש לעולם דרבנן התם דיחוי בעלמא הוא כלומר מהכא לא תידוק ובפרק בתרא דמסכת ע"ז (דף סז.) דאמר רבי יוחנן טעמו ולא ממשו אסור ואין לוקין עליו והיינו במינו דמדאורייתא ברובא בטל וטעמו וממשו דקאמר התם דלוקין כגון שהאיסור בעין ומכירו וכי קתני טעמו ולא ממשו אסור ואין לוקין עליו ה"ה אפילו טעמו וממשו אם אין מכירו אלא מילתא דפסיקא נקט בכל ענין אי נמי נקט ולא ממשו לרבנן דאפ"ה אסור ועוד י"ל דהתם איירי בשלא במינו והיכא דאיכא כזית בכדי אכילת פרס קרי ליה טעמו וממשו והיכא דליכא כזית בכדי אכילת פרס קרי ליה טעמו ולא ממשו

9. רא"ש חולין ז: לא "ופירש ר"ת דטעם כעיקר" עד סוף הסימן

ופירש ר"ת דטעם כעיקר במין בשאינו מינו דאורייתא. דכיון שנתן האיסור טעם בהיתר נהפך כולו להיות איסור ולוקין עליו בכזית כאילו הוה כולו איסור. ואפילו לקולא אזלינן בתר טעמא ויוצא בעיסת האורז ידי חובתו כיון שיש בה טעם ואפילו רובא אורז. וילפינן לה ממשרת או מגיעולי עובדי כוכבים. וההיא דרבי יוחנן כל שטעמו ולא ממשו אין לוקין

עליו מיירי במין במינו וטעמו וממשו דקאמר דלוקין היינו כשהאיסור בעין ומכירו. טעמו ולא ממשו אסור מדרבנן ואין לוקין עליו דמדאורייתא ברובא בטל. וה"ה אם היה ממש האיסור בעין ולא נימוח רק שאין ניכר אין לוקין עליו כי הוא בטל ברוב. אלא הא קמ"ל דאפ"ה אסור מדרבנן והיינו דנקט דמין במינו בטעמא אף על גב דלא יהיב טעמא זה בזה. משום דבעי למימר טעמו ולא ממשו אסור ועד היכן הוא אסור בכדי דיהיב טעמו במין בשאינו מינו. ורבינו חיים ז"ל פירש דאיירי שפיר במין בשאינו מינו. וטעמו וממשו קרי כשיש כזית בכדי אכילת פרס דאז הוי כמו ממשו של איסור. כיון דיש כ"כ מן האיסור שבתוך אכילת פרס אוכל כזית נעשה כולו איסור. והאוכל ממנו כזית לוקה. כדחזינן גבי עיסת אורז דבכזית ממנו יוצא ידי חובתו אף להקל. וטעמו ולא ממשו היינו היכא דליכא כזית בכדי אכילת פרס ואף על פי שנתן האיסור טעם בהיתר אין לוקין עליו ואף על גב דטעם כעיקר ילפינן מקרא. מסתבר לומר דלא החמירה תורה בנתינת טעם של איסור בהיתר להופכו לאיסור כשהיתר כ"כ יותר על האיסור שאם היה האיסור בעין וניכר בתוך ההיתר בלא נתינת טעם לא היה לוקה עליו דהיינו ביותר מכדי אכילת פרס. ובהך דשמעתין יש לפרש טעם כעיקר טעם ממש. דבאיל שרי דפעמים הזרוע ומקצת מן האיל חוץ לרוטב ונותן שומן הזרוע טעם גמור במה שאצלו חוץ לרוטב. ובשאר קדשים אסור בכה"ג וה"ה נמי בחולין מקרא דמשרת והא דנקט קדשים משום דבקדשים איירי. והשתא לפסק רבינו תם אם נשפך הרוטב ואינו ידוע אם היה בו ששים הוי ספיקא דאורייתא ואסרינן ליה. ולפסק רש"י הוי ספיקא דרבנן ושרי

10. רשב"א חולין צח: ד"ה אמר רבא (עמ' תקעג) "ורבינו יצחק ז"ל תירץ" עד "וקשיא לי דהא"

ור"י ז"ל תירץ דטעמו ולא ממשו דאין לוקין עליו היינו כשאין ממשו של איסור כזית בכדי אכילת פרס הלכך אין לוקין עליו, אבל איכא איסורא דחצי שיעור דאורייתא, אבל טעמו וממשו כגון שיש כזית בכדי אכילת פרס לוקין עליו

11. רמב"ם מאכ"א טו:א-ג

הלכה א

דבר אסור שנתערב בדבר מותר מין בשאינו מינו בנותן טעם, ומין במינו שאי אפשר לעמוד על טעמו יבטל ברוב

הלכה ב

כיצד חלב הכליות שנפל לתוך הגריסין ונמוח הכל, טועמין את הגריסין אם לא נמצא בהן טעם חלב הרי אלו מותרין, ואם נמצא בהם טעם חלב והיה בהן ממשו הרי אלו אסורין מן התורה, נמצא בהן טעמו ולא היה בהן ממשו הרי אלו אסורין מדברי סופרים

הלכה ג

כיצד הוא ממשו כגון שהיה מן החלב כזית בכל שלש ביצים מן התערובת, אם אכל מן הגריסין האלו כשלש ביצים הואיל ויש בהן כזית מן החלב לוקה שהרי טעם האיסור וממשו קיים, אכל פחות משלש ביצים מכין אותו מכת מרדות מדבריהם, וכן אם לא היה בתערובת כזית בכל שלש ביצים אף על פי שיש בהן טעם חלב ואכל כל הקדירה אינו לוקה אלא מכת מרדות

12. תוס' חולין צח: ד"ה רבא אמר "והרב רבי יוסף" עד "והא דקאמר בירושלמי"

והרב רבי יוסף מאורליינ"ש היה מפרש דאע"ג דטעם כעיקר דאורייתא לא לקי אטעם אפי' שלא במינו דרבי יוחנן סבר לה כר"ע דיליף טעם כעיקר מגיעולי עובדי כוכבים וליכא אלא עשה דתעבירו באש דמצריך ליבון והגעלה ור"ת השיב לו דאית לן למימר דאהדרינהו לאיסוריה כדאמרי' בהלוקח עובר פרתו (בכורות טו:) דתנן הגוזז והעובד פי' בפסולי המוקדשין סופג את הארבעים ואף על גב דלא נפקא לן אלא מתזבח ולא גיזה אלא היינו טעמא משום דאהדריה לאיסוריה דלא תעבוד ולא תגוז מיהו לא דמי כל כך דהתם משמע ודאי דאהדריה והכי קאמר תזבח זביחה התרתי לך בקדשים שהוממו ולא גיזה

13. רשב"א חולין צח: ד"ה אמר רבא (עמ' תקעח) "והראב"ד ז"ל ס"ל" עד "והשלישי היתר"

והראב"ד ז"ל ס"ל כדברי ר"ת ז"ל דטעם כעיקר דאורייתא וכ"כ באיסור משהו תלתא גוני איכא בנותן טעם אתרי לקי אחד לא לקי, ותרי מינייהו לדברי הכל, והא' פלוגתא דר"ע ורבנן, האחד בכדי אכילת פרס ויש בו בנותן טעם בכולו כיון דקא אכיל כזית מן האיסור לוקה עליו ולדברי הכל והשני טעמו ולא ממשו כגון אחד במ' או בחמשים שאין כזית איסור בכא"פ אסור ואין לוקין עליו לדברי הכל, דילפינן ליה מנזיר לרבנן או מגיעולי נכרים לר"ע, ואין מלקין על ההיקשות ולא על ק"ו

14. ר"ן חולין לה: (בדפי הרי"ף) "והא דאמר ר' יוחנן בפ' בתרא דע"ז" עד "ונמצא עכשיו פסקן של דברים"

והא דאמר רבי יוחנן בפ' בתרא דע"ז טעמו ולא ממשו אסור ואין לוקין עליו לא קשיא דאע"ג דטעם כעיקר דאורייתא אין לוקין עליו דאי לרבנן דגמרי לה מק"ו דנזיר דאין איסורו איסור עולם וכדאיתא בפ' אלו עוברין (שם) אין לוקין עליו דאין עונשין מן הדין ולרבי עקיבא נמי דגמר לה מבנין אב דגיעולי עובדי כוכבים אין לוקין עליו דהא לית בהו אלא עשה ולא מחזור דאם טעם כעיקר דאורייתא ודאי לוקין עליו דכיון דבעיקר גופיה ודאי איכא לאו בגלוי מילתא בעלמא סגיא דטעם כעיקר וממילא לוקין על הטעם כשם שלוקין על העיקר דכי אזהר רחמנא אנבלה גופא ואטעמא אזהר ודכותיה אמרינן [בבכורות דף טו ב] בגוזה ועובד בבכור פסולי המוקדשין דלקי ואף על גב דלית בהו לאו דהא נפקא לן [שם ע"א] מדכתיב תזבח ואכלת ולא חלב בשר ולא גיזה ועבודה דטעמא דמילתא דכיון דבמוקדשין גופייהו כתיב לאו ומוכחינן מדכתיב תזבח ואכלת דאף בכור פסולי מוקדשים אסור ממילא אמרינן דבכלל לאו לא תעבוד ולא תגוז הוא והכא נמי דכותיה ולפיכך נראין דברי רש"י ז"ל עיקר

15. זבחים עח. "אמר ר"ל הפיגול" עד עח: "ונשער מין במינו"

אמר ר"ל: הפיגול והנותר והטמא שבללן זה בזה ואכלן - פטור, א"א שלא ירבה מין על חבירו ויבטלנו. שמע מינה תלת: ש"מ איסורין מבטלין זה את זה, וש"מ נותן טעם ברוב לאו דאורייתא, וש"מ התראת ספק לא שמה התראה. מתיב רבא: עשה עיסה מן חיטין ומן אורז, אם יש בה טעם דגן - חייבת בחלה, ואף על גב דרובא אורז! מדרבנן. אי הכי, אימא סיפא: אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח! אלא, מין בשאינו מינו - בטעמא, מין במינו - ברובא

16. רא"ש הל' חלה (נדפס אחר מס' מנחות) סימן טו מתחילת דבריו עד "רבי אילא בשם ר"ל", "ודיוקא דדייק רבא" עד סוף דבריו

טו העושה עיסה מחיטין ומן האורז אם יש בה טעם דגן חייבת בחלה ואדם יוצא בה ידי חובה בפסח:

גמ' זה לשון הרמב"ן ז"ל הא מתני' חזינא לפרושה ולבררה משום דקשה היא ועמוקה ודאי מדקתני ואדם יוצא בה ידי חובתו שמעינן מינה דמדאורייתא הוא כשל חיטין כל אימת דאיכא טעמא דחיטין אף על גב דמעריבין בגוה אורז טפי טובא וה"נ [אסיקנא] בגמרא בפרק כל הזבחים שנתערבו (דף עח) דמתני' אפילו רובה אורז הוא ואפ"ה כיון דאיכא טעמא דחיטי לא בטל. וכיון דהכי הוא איכא למידק עלה דהא קיימא לן כזית בכדי אכילת פרס בטעמו וממשו דאורייתא הא כל היכא דליכא כזית בכדי אכילת פרס דכ"ע לאו דאורייתא. ונהי נמי דטעמא לא בטיל היאך יוצא ידי חובה בפסח הא עיקרה אורז הוא ואשכחן בתלמודא א"י פירושא דמילתא ופירוקה. דקא מפרש טעמא דמתני' משום גרירה. וה"ג התם בפ"ק דחלה כמה דאת אמר תמן אין לך בא לידי חמץ ומצה אלא ה' המינים בלבד ודכותה אין לך נגור עם כולן אלא חיטין ושעורין בלבד

ודיוקא דדייק רבא מהא מתני' בפ' כל הזבחים (שם) דמין בשאינו מינו בטעמא וטעמא לא בטיל קושטא הוא ועל הדין אורחא נמי אתמר אף על גב דחיטין גוררין את האורז אי ס"ד טעמא בטיל דבר שנתבטל בעצמו היאך גורר את אחרים אלא טעמא לא בטיל וכיון דלא בטיל וחזי לאצטרופי כדנפשיה כגון דאיכא כזית בכדי אכילת פרס מצטרף לכל עונשים שבתורה לחלה ומצה נמי דגורר את האורז לעשותו לחם. ע"כ דבריו. ועוד האריך ודברים שאין בהם צורך הם. ולא ידענא מאי קשה ליה למה יוצא בו כיון דליכא כזית בכדי אכילת פרס. חיטי איתא בטעם וממש. דטעם כעיקר בשאין מינו דאורייתא וכיון שנתנו החיטין טעם באורז הפך הטעם את האורז להיותו כמו חיטה וקרינן ביה טעמו וממשו חיטה

וכן מוכח בזבחים פרק התערובות (דף עח א) דאמר ר"ל הפיגול והנותר והטמא שבללן זה עם זה ואכלו פטור וכו' ש"מ נותן טעם ברוב לאו דאורייתא מתיב רבא העושה עיסה מן החיטין ומן האורז אם יש בה טעם דגן חייב בחלה ואדם יוצא בה ידי חובה בפסח. ואף ע"ג דרובא אורז אלמא מין בשאינו מינו בטעמא וכיון שנתן בה טעם נקרא על שמו ויוצא בה ידי חובה וחשיב כטעם וממש חטה. ותדע דהא ר' יוחנן הוא דאמר (ע"ז דף סו א) טעמו ולא ממשו אין לוקין עליו ואיהו גופא הוא דסבירא ליה כר"ע בפרק אלו עוברין (דף מד ב) ובנוזיר (דף לז א) טעם כעיקר דאורייתא. אלא ודאי הטעם עושה אותו כממש. וההוא דטעמא ולא ממשו אין לוקין עליו פי' רבינו תם דאיירי במין ומינו. והר"ר חיים ז"ל פירש טעמו וממשו קרי כשיש כזית בכדי אכילת פרס ובהכי מיירי הכא כשיש כזית חטין כדי אכילת פרס דאורז ואז נהפך כולו חטים ויוצא בה ידי חובה בכזית. והירושלמי שפי' הטעם משום גרירא משום דהוה קשה ליה נהי דאזלינן בתר טעם וחשיב כולן חטין מכל מקום כיון דרובא אורז אין בא לידי חמוץ והיאך יוצא בה משום מצה. ולכך הוצרך לפרש טעם החטה גורר את האורז וגורם לבא לידי חמוץ

17. רשב"א חולין צח: ד"ה אמר רבא (עמ' תקעט) "וקשיא לן בכל דוכתא" עד "וא"ת הא שמעינן"

וקשיא לן בכל דוכתא מדאורייתא חד בתרי בטיל וא"כ היכי משכחת ליה טעמו ולא ממשו דאורייתא ואפי' כזית בכדי א"פ היכי משכחת ליה, ומתריצינן דאי אמרינן חד בתרי בטיל מדאורייתא דוקא דקיימא איסורא באפי נפשה והיתירא באפי נפשיה כגון גיד בין הגידים וביצה בין הבצים שההיתר לא קבל טעם מן האיסור וכיון דאסורא לא מנכרה בטל ברוב, אבל כשקבל ההיתר טעם האיסור נעשה הכל איסור שהרי נכר הוא וידוע בכל ההיתר

18. רמב"ם מאכ"א טו:ל

ואם היה בשר בחלב או יין נסך ויין ערלה וכלאי הכרם שנפלו לדבש, או בשר שקצים ורמשים שנתבשל עם הירק וכיוצא בהן טועם אותן העכו"ם וסומכין על פיו, אם אמר אין בו טעם או שאמר יש בו טעם ומטעם רע הוא והרי פגמו הכל מותר, והוא שלא יהיה סופו להשביח כמו שביארנו, ואם אין שם עכו"ם לטעום משערין אותו בשיעורו בששים או במאה או במאתים